Dosarul 4-170/2024, 4-24009064-12-4-22012024

HOTĂRÂRE
în numele Legii

07 februarie 2025 municipiul Chişinău

Judecătoria Chişinău (sediul Centru)

în componenţă:

preşedintele şedinţei, judecătorul Viorica Dodon

grefierul Alina Roman

examinând în şedinţă publică cauza contravenţională privind învinuirea lui Nicolae Grosu, născut la data de ***** (IDNP *****), în baza art. 318 alin. (1) Cod contravenţional,

c o n s t a t ă

Potrivit procesului-verbal cu privire la contravenţie nr. 177-748/2023 din 11 decembrie 2023 încheiat de către executorul judecătoresc Oxana Burac, Nicolae Grosu este învinuit în săvârşirea contravenţiei prevăzute de art. 318 alin. (1) Cod contravenţional, pornind de la faptul că la data de 27 noiembrie 2023 debitorului Nicolae Grosu i-a fost înmînată somaţia nr. 177-748/2023 din 27 noiembrie 2023, potrivit căreia debitorul Nicolae Grosu, a fost obligat să execute hotărârea instanţei nr. ***** din 21 aprilie 2023, emis de Judecătoria *****. La data întocmirii prezentului proces-verbal somaţia rămâne a fi neexecutată, ignorându-se dispozitivul hotărârii nr. ***** din 21 aprilie 2023, emisă de Judecătoria *****.

Agentul constatator în ședința de judecată nu s-a prezentat, despre data, timpul și locul examinării cauzei a fost înștiințat legal.

Făptuitorul Nicolae Grosu în privința căruia s-au întreprins măsuri necesare pentru citarea legală pe adresele indicate în procesul-verbal cu privire la contravenţie şi în materialele cauzei contravenţionale, în şedinţa de judecată nu s-a prezentat şi nu a comunicat instanţei motivele neprezentării.

Prin urmare, odată ce în cauză a fost executată procedura citării legale, iar temeiuri de a nu purcede la examinarea cauzei în fond instanţa nu s-au identificat, în conformitate cu art. 455 alin. (2) şi alin. (3) Cod contravenţional, instanţa a dispus examinarea cauzei în absenţa părților.

Instanţa de judecată reține că pentru respectarea garanţiilor procedurale specifice în materie penală în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, printre care şi prezumţia de nevinovăţie, prevăzută de art. 6 §2 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, instanţa de judecată verifică legalitatea şi temeinicia procesului-verbal cu privire la contravenţie.

În conformitate cu art. 462 alin. (5) Cod contravenţional, atunci când examinează cauza contravenţională, instanţa de judecată trebuie să pronunţe una din aceste două soluţii: a) încetarea procesului contravenţional; sau b) declararea vinovăţiei persoanei care a comis contravenţia imputată şi, după caz, stabilirea sancţiunii contravenţionale, aplicarea măsurii de siguranţă sau înlăturarea executării sancţiunii.

Conform art. 7 Cod contravenţional, persoana pate fi sancţionată numai pentru

contravenţia în a cărei privinţă este dovedită vinovăţia sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

Conform art. 10 Cod contravenţional, constituie contravenţie fapta – acţiunea sau inacţiunea ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decât infracţiunea, săvârşită cu vinovăţie, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod şi este pasibilă de sancţiune contravenţională. Fapta prejudiciabilă constituie temeiul real al răspunderii contravenţionale şi se manifestă sub două forme prin intenţie sau din imprudenţă.

Intenţia este o comportare activă prin care se încalcă o normă prohibitivă ce interzice o anumită activitate, iar imprudenţa constă din faptul, că persoana care săvârşeşte fapta îşi dă seama şi prevede urmările care vor surveni în urma acesteia, dar consideră, că în mod uşuratic vor putea fi evitate.

În conformitate cu art. 458 alin. (1) Cod contravenţional, examinând cauza contravenţională, instanţa de judecată este obligată să determine: a) caracterul veridic al contravenţiei imputate; b) existenţa cauzelor care înlătură caracterul contravenţional al faptei; c) vinovăţia persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional; d) existenţa circumstanţelor atenuante şi/sau agravante; e) necesitatea sancţionării şi, după caz, caracterul sancţiunii contravenţionale; f) alte aspecte importante pentru soluţionarea justă a cauzei.

Pentru a purcede la analiza existenţei sau inexistenţei faptei contravenţionale, prioritar instanţa de judecată analizează cuprinsul procesului-verbal cu privire la contravenţie prin raportarea acestuia la cerinţele imperative prevăzute de legea contravenţională prin prisma existenţei temeiurilor de declarare a nulităţii absolute sau relative.

Verificând legalitatea procesului-verbal cu privire la contravenţie, analizând cuprinsul acestuia, prin raportare la cerinţele prevăzute de lege sub sancţiunea nulităţii absolute, instanţa de judecată constată că procesul-verbal nu cuprinde toate menţiunile prevăzute de art. 443 Cod contravenţional.

În conformitate cu art. 443 alin. (1) Cod contravențional, procesul-verbal cu privire la contravenţie va cuprinde:

a) data (ziua, luna, anul), ora şi locul încheierii;

b) calitatea, numele şi prenumele agentului constatator, denumirea autorităţii pe care o reprezintă;

c) numele, prenumele, domiciliul, ocupaţia persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional, datele din buletinul lui de identitate sau, după caz, din alt act care stabileşte identitatea persoanei, iar în cazul persoanei juridice, denumirea, sediul, codul ei fiscal, datele persoanei fizice care o reprezintă;

d) fapta contravenţională, locul şi timpul săvîrşirii ei, circumstanţele cauzei care au importanţă pentru stabilirea faptelor şi consecinţelor lor juridice, evaluarea eventualelor pagube cauzate de contravenţie;

e) încadrarea juridică a faptei, norma materială contravenţională şi indiciile calificative ale elementelor constitutive ale contravenţiei;

f) aducerea la cunoştinţa persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional şi a victimei a drepturilor şi obligaţiilor lor prevăzute la art. 384 şi 387;

g) obiecţiile şi probele pe care persoana în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional le aduce în apărarea sa, precum şi obiecţiile şi probele victimei;

h) informaţii despre instituţia bancară şi despre modul de plată a amenzii.

Conform art. 318 alin. (1) Cod contravenţional, constituie contravenție neexecutarea intenţionată sau eschivarea de la executare a hotărârii instanţei de judecată ori a documentului executoriu menţionat la art. 11 lit. c) sau d) din Codul de executare.

Conform art. 11 lit. lit. c) și d) Cod contravențional, sânt documente executorii şi se execută conform normelor stabilite de prezentul cod: c) deciziile (hotărârile) contravenţionale, inclusiv cele emise de agenţii constatatori în limitele competenţei atribuite lor prin lege, titlurile executorii emise pe cauze penale şi sentinţele pe cauzele penale, în partea încasării amenzii, precum şi în partea acţiunii civile; d) ordonanţele privind liberarea de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravenţională sub formă de amendă.

Instanța de judecată constată că procedura de executare a fost intentată în baza titlului executoriu nr. ***** emis de Judecătoria ***** prin care s-a dispus încasarea de la Nicolae Grosu în beneficiul „Moldtelecom” S.A. a datoriei în sumă de 11708,23 lei și cheltuieli de judecată în mărime de 451,25 lei.

În conformitate cu art. 375 Cod contravențional, (1) persoana acuzată de săvârşirea unei contravenţii se consideră nevinovată atâta timp cât vinovăţia sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod.

(2) Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăţia sa.

(3) Concluziile despre vinovăţia persoanei în săvârşirea contravenţiei nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condiţiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional.

La stabilirea existenţei sau inexistenţei faptei contravenţionale, instanţa de judecată reţine că în sensul art. 318 Cod contravenţional, obiectul juridic nemijlocit al contravenţiei date îl constituie relaţiile sociale referitoare la buna desfăşurare a activităţii de serviciu a organelor administraţiei publice, organelor de drept şi a altor organe de stat, iar obiectul juridic special îl constituie relaţiile sociale cu privire la prevenirea neexecutării, eschivării sau împiedicării de la executare a hotărârii de judecată.

Latura obiectivă a contravenţiei se realizează prin acţiune sau inacţiune. Acţiunea se manifestă prin împotrivirea persoanei obligate să execute hotărârea judecătorească care se exprimă oral sau în scris, iar inacţiunea persoanei poate fi exprimată prin neîntreprinderea acţiunilor necesare pentru executarea hotărârii judecătoreşti, considerând că hotărârea nu este corectă, legală etc.

Latura subiectivă a contravenţiei imputate se realizează prin intenţie directă, astfel ca făptuitorul să conştientizeze că prin acţiunile sau inacţiunile sale nu execută intenţionat sau se eschivează de la îndeplinirea hotărârii instanţei de judecată şi doreşte acest rezultat. Motivele neexecutării intenţionate nu influenţează la încadrarea faptei.

La stabilirea existenţei sau inexistenţei laturii subiective a contravenţiei, instanţa de judecată reţine că răspunderea contravenţională în temeiul art. 318 alin. (1) Cod contravenţional, pentru neexecutarea intenţionată sau eschivarea de la executare a hotărârii instanţei de judecată, trebuie să fie condiţionată de îndeplinirea anumitor proceduri cu privire la executarea acestei hotărâri. În acest sens, după ce hotărârea judecătorească rămâne definitivă sau în cazul executării imediate a acesteia, urmează a fi intentată procedura de executare a hotărârii.

În speţă, instanţa de judecată evidenţiază că la materialele cauzei, în susţinerea învinuirii, nu există nici o probă care să dovedească că Nicolae Grosu ar dispune de surse financiare, însă refuză sau se eschivează de a restitui datoria, pentru ca să se poată stabili intenţia făptuitorului de

comitere a contravenţiei prevăzute de art. 318 alin. (1) Cod contravenţional.

Din înscrisurile anexate în scopul probării învinuirii, se deduce că debitorul nu a primit nici un act emis de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare, deoarece corespondența a fost restituită pe motiv că debitorul este plecat de pe adresa indicată, iar instituţiile bancare au informat executorul judecătoresc, că făptuitorul nu dispune de mijloace financiare, motiv din care nu poate fi executată hotărârea pusă în executare.

Esenţa contravenţiei în speță este intenţia făptuitorului de a nu executa hotărârea judecătorească sau eschivarea de la executare, în cazul în care o poate executa.

Circumstanţele faptice constatate în baza materialelor cauzei conving instanţa despre lipsa intenţiei eschivării sau neexecutării intenţionate, pentru dovedirea căreia, executorul judecătoresc urma în mod obligatoriu să prezinte probe relevante cu referire la posibilitatea debitorului de a avea suficiente surse financiare sau bunuri mobile/imobile în vederea executării hotărârii.

Instanţa reţine ca fiind elocvente speţei prevederile art. 23 alin. (1) Codul de executare, potrivit cărora, în cazul în care acţiunile (inacţiunile) cu elemente ale contravenţiei ale persoanelor care, fără motive justificative, nu îndeplinesc cerinţele executorului judecătoresc sau împiedică executarea documentului executoriu, executorul judecătoresc întocmeşte un proces-verbal cu privire la contravenţie, pe care îl înaintează spre examinare instanţei de judecată. În cazul în care aceste acţiuni conţin elemente ale infracţiunii, executorul judecătoresc expediază materialele organelor de urmărire penală.

La acest aspect, instanţa de judecată menționează constatările Curţii Constituţionale în Decizia privind excepţia de neconstituţionalitate a unor prevederi din art. 320 alin. (2) Cod penal (neexecutarea hotărârii instanţei de judecată), care în pct. 28 a stabilit că practica judiciară demonstrează că atunci când persoana este învinuită de neexecutarea unei hotărâri judecătoreşti, trebuie probată posibilitatea reală a persoanei de a executa hotărârea în discuţie.

Astfel, pentru ca să poată fi dovedită intenţia directă a persoanei privind neexecutarea intenţionată a hotărârii instanţei de judecată, prioritar, trebuie să fie probată posibilitatea reală de a executa această hotărâre şi împotrivirea cu rea-voinţă a persoanei de a executa hotărârea.

În speță instanţa de judecată constată că circumstanţele descrise de către executorul judecătoresc în procesul-verbal cu privire la contravenţie nu se referă la elementele componenței contravenției încriminate făptuitorului și nu au nici un suport probator, cum ar fi faptul comunicării debitorului a acţiunilor întreprinse pe marginea procedurii de executare şi somarea acestuia de a se prezenta la sediul executorului judecătoresc.

Prin urmare, agentul constatator nu a anexat la actele cauzei contravenționale nici o probă care ar confirma că făptuitorul a fi avut suficiente surse financiare sau bunuri, ceea ce ar demonstra posibilitatea reală de a executa hotărârea şi împotrivirea cu rea-voinţă a debitorului Nicolae Grosu de a executa hotărârea instanţei de judecată.

Instanţa menționează că este cert faptul că hotărârile şi sentinţele judecătoreşti au caracter obligatoriu, iar dreptul la un tribunal garantat de art. 6 alin. (1) din Convenţie ar fi iluzoriu, dacă ordinea juridică internă a unui stat contractant ar permite ca o hotărâre judecătorească definitivă şi obligatorie să rămână inoperantă în detrimentul unei părţi, însă în speţă executorul judecătoresc nu a prezentat probe care ar confirma comiterea faptei contravenţionale în forma stabilită de către legiuitor, prin dovedirea fără echivoc, prin probe concludente, pertinente şi utile a faptei neexecutării intenţionate sau eschivării de la executare a hotărârii instanţei de judecată prin care s-a dispus încasarea datoriei.

Aşadar, din circumstanţele constatate, instanţa de judecată conchide că în speţă lipseşte intenţia directă a făptuitorului Nicolae Grosu în comiterea contravenţiei prevăzute de art. 318 alin. (1) Cod contravenţional.

În conformitate cu jurisprudenţa relevantă a Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanţele de judecată sunt obligate să demonstreze vinovăţia inculpatului prin adoptarea unor soluţii motivate. Lipsa motivelor reprezintă o încălcare a dreptului la un proces echitabil în cazul în care instanţele judecătoreşti naţionale se abţin de a da un răspuns special şi explicit la cele mai importante întrebări, fără a-i oferi părţii care le-a formulat posibilitatea de a şti dacă o anumită susţinere a fost neglijată sau respinsă, acest fapt va fi considerat o încălcare a dreptului la un proces echitabil (Boldea v. România, 15 februarie 2007, §30).

Instanța de judecată reține că la materialele cauzei contravenționale lipsește cu desăvârșire vreo probă care ar dovedi că făptuitorul ar fi dispus de surse financiare, însă în mod nejustificat refuză executarea hotărârii. Prin urmare, în speţă, nu se identifică elementul esenţial al componenței contravenției – intenţia de eschivare sau neexecutare a hotărârii instanţei de judecată, fiind astfel circumstanțe care impun încetarea procesului contravenţional din motiv că nu există faptul contravenției.

Înfăptuirea justiţiei cere ca judecătorii să nu întemeieze hotărârile pe care le pronunţă pe probabilităţi, ci pe certitudini dobândite pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă.

În conformitate cu art. 441 alin. (1) lit. a) Cod contravenţional, în cazul în care se constată că nu există faptul contravenţiei, instanţa încetează procesul contravenţional.

În conformitate cu art. 461 alin. (1) Cod contravenţional, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată unul din temeiurile prevăzute la art. 441 sau 445 alin. (1), instanţa de judecată încetează procesul contravenţional.

Din considerentele expuse, cercetând şi apreciind probele prezentate în şedinţa de judecată din punct de vedere al pertinenţei, concludenţei, utilităţii şi veridicităţii, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, conform propriei convingeri, formate în urma examinării probelor în ansamblu, sub toate aspectele şi în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, instanţa de judecată conchide că în şedinţa de judecată nu au fost dovedită comiterea faptei contravenţionale prevăzută de art. 318 alin. (1) Cod contravenţional de către Nicolae Grosu, din care motive dispune încetarea procesului contravenţional pe motiv că nu există faptul contravenţiei.

În conformitate cu art. art. 421, 441 alin. (1) lit. a), 442, 460-462 Cod contravenţional, instanţa de judecată

h o t ă r ă ş t e

Se încetează procesul contravenţional pornit în temeiul procesului-verbal nr. 177-748/2023 din 11 decembrie 2023 încheiat de către executorul judecătoresc Oxana Burac în privinţa lui Nicolae Grosu în baza art. 318 alin. (1) Cod contravenţional, din motivul că nu există faptul contravenţiei.

Hotărârea este cu drept de recurs la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Buiucani), pe adresa: municipiul Chişinău, bulevardul Ştefan cel Mare şi Sfânt, 200.

Preşedintele şedinţei,
judecătorul Viorica Dodon